

[Vilhelm Rasmussen.]

meget spinkle Flertal, som Partiet Venstre sidder med i Landstinget, jo ikke er et Flertal, der umiddelbart fremgaar af de valgte Landstingsmedlemmer. Hvis man ser bort fra de tingvalgte Medlemmer og tæller op, hvorledes Stemmerne staaer i Landstinget for Regeringspartierne og for den højtærede Opposition, ser man, at der er en eneste Stemmes Flertal, det er det hele.

Jeg har ønsket at gøre disse Bemærkninger, fordi det forekommer mig, at det ærede Medlem var meget for højt oppe i Forhold til den Magt, hans Parti sidder inde med, og navnlig i Forhold til den Tilslutning, hans Parti har efter Valget i 1929.

Jeg vil derefter gerne have Lov til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Jeg vil spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorfor Rigsdagens Lokaler alle — næsten uden Undtagelse — males saaledes, at her er dødsens kedsommeligt — hvad Lokalerne angaar — i Rigsdagen. Jeg kan naturligvis godt forstaa, at en Aarsag kan være, at Arkitekten har forelsket sig i Nuancer af hvidt og graat i graat, men det burde dog ikke være Arkitekten, som ikke er Bygherre, der bestemmer, hvorledes det fornemste Hus i Landet skal behandles dekorativt (*Madsen-Mygdal*: Skulde det maaske males rødt?). Jeg beder den højtærede Indenrigsminister som en Prøve betragte et af de Værelser, der nylig er stillet til Rigsdagens Raadighed ved Siden af Værelse Nr. 3; det gamle Udvalgs-værelse, nemlig Udvalgs-værelse Nr. 5; før det blev malet, er Væggene ikke en Gang behandlet, man har malet over Bjerg og Dal, hvad man dog ikke gør i nogen som helst anden Lejlighed. Det forekommer mig beskæmmende for hele vort Land, at Rigsdagens Lokaler ser ud, som de gør, naar man kun behøver at gaa hen i Raadhuset for at se, hvad Kunstnere er i Stand til at frembringe af overraskende Skønhed fra Lokale til Lokale. Derfor er det mit Haab, at den, der er Bygherre, i Fremtiden vil sørge for, hvis det er muligt, at Rigsdagen bliver et meget smukkere Hus, end det nu er blevet.

Jeg vil dernæst gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister; jeg har tidligere spurgt Ministeren, om han ikke kunde gaa med til, at der gøres et Forsøg paa rationel Frugtavl i Statens Skove. Jeg har spurgt mange Landbrugsministre og bestandig uden Held, men jeg er saadan indstillet, at jeg bliver ved i Tillid til, at naar man vil det rigtige, skal man blive ved og tage sine Nederlag, indtil den Dag

kommer, da man vinder den Sejr, man fortjente. Jeg kan ikke se rettere end, at det i allerhøjeste Grad er velbeføjet, at man henstiller til den højtærede Landbrugsminister at gøre et Forsøg i Statens Skove med rationel Frugtavl, og jeg har hertil to Grunde, for det første den, at Statens Skove hvert Aar giver et mægtigt Underskud; Underskuddet paa Statens Skov- og Jagtvæsen ligger omkring ved 1 Mill. Kr., og de egentlige Skove, Lystskovdistrikterne fra-regnet, giver et Underskud paa 882 000 Kr. Hvis der derfor kan paapeges en Indtægt ved Skovarealernes Hjælp, som i nogen Maade eller fuldstændigt kan fjerne et saadant Kæmpeunderskud fra en Statsforretning, forekommer det mig at være i enhver Henseende fuldt beføjet. Og nu er jeg af den Mening, at Erfaringerne med Hensyn til rationel Frugtavl, navnlig det sidste Aars Erfaringer, afgjort viser, at der kan skabes et meget betydeligt Nettoudbytte ved en virkelig forstandig Frugttrædyrking i Danmark. Dertil kommer en anden Ting, som jeg overfor den højtærede Minister gerne vil lægge al den Vægt paa, jeg kan, og det er, at denne Sag ikke alene er et Spørgsmaal om Indtægt for Staten, men det er et Beskæftigelsesspørgsmaal af den allerstørste Betydning. Jeg har spurgt en Række Frugtavlere, Fagfolk, hvor mange Mennesker der gennemsnitligt arbejder i deres Bedrifter. Efter de Svar, jeg har faaet fra disse Frugtavlere — deres Navne skal jeg om et Øjeblik nævne —, er det saaledes, at man kan regne med een Mand pr. 2 ha. Nu arbejder der — for at belyse Sagen — ude i Tisvilde Hegn og Asserbo Plantage 60 Mennesker, væsentlig kun i Vintertiden. Hvis man tænker sig et saa stort Statsareal — naturligvis ikke det derude — anvendt til rationel Frugtavl, saa vilde det give Beskæftigelse til 1 000 Mennesker. Det er klart, at hvis virkelig en saadan Frugtavl giver en Nettofortjeneste, saa kan man ikke afvise, at der er et stort Beskæftigelsesspørgsmaal i denne Sag.

Nu erkender jeg selvfølgelig, at jeg ikke selv forstaaer mig paa at avle Frugt. Jeg har derfor spurgt mig for, som enhver Rigsdagsmand maa, hos særlig sagkyndige. Jeg har rettet en Række Spørgsmaal til de fire saa vidt jeg ved mest fremragende Frugtavlere her i Landet, og de har været saa elskværdige hver paa sin Vis at besvare mine Spørgsmaal og stillet Svarene til min Raadighed her. Jeg har spurgt Hr. Weber i Gamle Hestehauge ved Svendborg, og han skriver bl. a., at Høsten i Aar efter dette meget kolde Foraar ligger under Middel,